

Column Emile Petiet: Een A4tje met afkortingen...

Emile Petiet (25) werkt als Trainee bij High Select, een bureau dat jonge, talentvolle academici plaatst en begeleidt bij projecten in de zorgsector. Twee jaar lang zal hij vanaf deze plek zijn ervaringen als starter in de zorg beschrijven.

Daar sta je dan voor de Erasmus Universiteit. Bul in je hand, glimlachen terwijl er foto's worden gemaakt. Trotse ouders, felicitaties van tantes. 's Avonds op je langverwachte afstudeerfeestje maken je vrienden je op grappige wijze duidelijk dat het studentenleven nu écht voorbij is. Maar wat nu? Een lastige vraag voor iemand die bedrijfskunde en economie heeft gestudeerd; de studies zijn zo breed dat je alle kanten op kunt! Een carrière in de zorg wordt echter door weinig studenten geambieerd. Maar juist hier kun je als econoom alle kanten op. Een scala aan veranderingen staat op stapel en de ondernemerszin staat nog in de kinderschoenen.

Dat is het interessante aan de zorg, maar is ook meteen haar zwakke plek. Er gebeurt (te) veel tegelijkertijd en de daarmee samenhangende vraag naar economisch onderlegde starters is ook nieuw. Een traineeship blijkt een goede manier om het aftasten van beide kanten vorm te geven. En zo werk ik de komende twee jaar aan vier verschillende projecten bij mogelijk zelfs vier verschillende zorginstellingen. Coaching, training, intervisies en veel borrels met je medetrainees; het High Select concept voldoet helemaal aan de verwachtingen van het traineeship van de moderne student.

Maar goed, dat is de theorie. Er moet ook gewerkt worden. Ambitie is één ding, maar een goede start begint met de voeten in de klei. En wel de Amsterdamse klei van Arkin. Arkin, een relatief nieuwe en dus onbekende naam waar een grote organisatie achter schuil gaat. Met merknamen als Jellinek en Mentrum onder zich, zijn ze de grootste speler op het gebied van grootstedelijke psychiatrie en verslavingszorg binnen onze hoofdstad. Mijn eerste project is een onderzoek naar de rentabiliteit van DBC's. Een mooiere combinatie van economie en zorg is er niet. 'Dan zie ik je maandag om 9 uur op kantoor', mailt mijn toekomstige baas. Een beetje nerveus, zoals verwacht, stap ik die maandag om 7 uur in de auto. Je weet het immers nooit met de files in Nederland. Uiteraard ben ik veel te vroeg in Amsterdam en moet ik een half uur wachten in de hal.

Een onwennig rondje handen schudden later is het zover: mijn eerste werkoverleg. En dan gebeurt waar ik al bang voor was, de beloning voor het lange wachten is een stortvloed aan jargon. Althans, zo klinkt het voor mij. Later bleken dit zelfs voor een eerstejaars student psychologie bekende termen te zijn. Ik word in ieder geval niet geremd door een teveel aan kennis, zal ik maar zeggen. Een half uur lang kijk ik op de juiste momenten wat verbaasd, en zo kom ik het overleg door, zonder volledig verward te zijn.

De eerste week trek ik zo af en toe stiekem mijn A4tje met afkortingen onder de stapel papieren vandaan terwijl ik instemmend knik. Zolang ik de hoofdlijn snap is het goed, heb ik besloten. Wat er nu precies gezegd wordt weet Google, mijn hoop in bange dagen, mij wel te vertellen.

En zo verstrijken de weken, mijn instemmende knikjes worden steeds oprechter. Ik snap de materie steeds beter en ik kan zowaar nuttige dingen terug zeggen. 'Comorbiditeit is een zorgverzwarende factor binnen de grootstedelijke psychiatrie die verder onderzocht moet worden,' hoorde ik mezelf deze week zeggen. Volgens mij komt het met die terminologie wel goed...